Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 975 van 14 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van advocaat K. LAUWENS**
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 september 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. LAUWENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
U, A. D. A. L. (…), verklaart een Irakese Arabier en sjiitisch moslim te zijn geboren op (…) 1992 in Basrah, de hoofdstad van de Iraakse provincie Basrah. In 2004 verhuisde u met uw familie naar Syrië alwaar u woonde tot 2014. In 2014 gingen u en uw familieleden naar Turkije. Uw moeder, M. F. M. (…) (CG: (…)), kwam datzelfde jaar naar België alwaar ze op 27 november 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 21 januari 2015 werd uw moeder erkend als vluchteling. Uw vader en jongste zus kwamen later door middel van gezinshereniging naar België. Uw broer, A. H. A. L. (…) (CG: (…)), en drie overige zussen, A. R. A. L. (…) (CG: (…)); A. A. A. L. (…) (CG: (…)); A. W. A. (…) (CG: (…)), kwamen eveneens naar België. Uw vader overleed vier maanden geleden.

U keerde in het jaar 2015 terug naar Irak om er te trouwen met S. A. H. A. (…), een man die u telefonisch leren kennen had. S. (…) is een kolonel bij de politie. Jullie woonden in Bagdad. Samen hebben u en S. (…) twee zoons (M. (…) en Al H. (…)). Na de geboorte van uw eerste zoon in 2021 begon u problemen te kennen met uw echtgenoot. Jullie waren immers ingetrokken in het ouderlijk huis van S. (…) en zijn moeder behandelde u niet goed. Daarnaast wist u dat S. (…) u bedroog met een vriendin van u, alsook was hij erg gewelddadig tegen u. Desondanks tolereerde u zijn gedrag omdat u bij uw kinderen wou zijn.

Tijdens de ramadan van 2025, in maart, werd u opnieuw hard geslagen door uw echtgenoot en u vertelde hem dat u een klacht ging indienen tegen hem. Op dat moment sloten S. (…) en zijn moeder u op in het huis teneinde u te verhinderen een klacht te gaan indienen. Een uur later opende S. (…) zijn moeder de deur en u werd gezegd dat je naar buiten mocht gaan. Vervolgens ging u een klacht indienen bij politie. Nadat u terugkeerde van het politiekantoor was u buitengesloten uit het huis en u mocht uw kinderen niet meer zien, noch gaf S. (…) uw kleren. Gedurende twee dagen bleef u op straat voor uw huis maar u werd niet meer binnengelaten. Uiteindelijk, met hulp van uw buren, reisde u naar Basrah alwaar u introk bij uw tante. Later, toen navraag werd gedaan over uw klacht, kwam u te weten dat er geen dossier was op uw naam en u vermoedt dan ook dat S. (…) deze heeft laten annuleren. Uiteindelijk werd uw maternale tante bedreigd door S. (…) waardoor u niet langer bij haar kon verblijven. U verbleef toen even bij uw nichtje totdat u zelf werk had en in staat was een appartement te huren in Basrah. In oktober 2025 kwamen er personen aankloppen bij dit appartement en zij bedreigden u in naam van S. (…). U werd gezegd dat u moest vertrekken. Later ontving u gelijkaardige bedreigingen in naam van uw stam. In november 2025 zijn u en S. (…) religieus gescheiden in Bagdad en hierbij moest u al uw rechten, inclusief het recht op uw kinderen opgeven. U wou echter uw kinderen zien en bleef hiernaar vragen maar S. (…) zei dat dit niet mogelijk was en dreigde er zelfs mee hen te doden. Aangezien de bedreigingen bleven aanhouden besloot u Irak te verlaten.

Op 30 maart 2026 verliet u Irak en u reisde over land naar Turkije. U verbleef ongeveer vier maanden in Turkije alvorens u met een vals Zwitsers paspoort, via Casablanca, naar België kwam. Op 8 augustus 2026 diende u een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Sinds uw aankomst in België wordt u vastgehouden in het Transitcentrum Caricole.

In geval van terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door S. (…).

Ter ondersteuning van uw verzoek werden volgende documenten voorgelegd (allemaal fotokopieën): Uw Iraaks paspoort, de identiteitskaart van S. (…), de identiteitskaarten van uw twee zoons, twee arrestatiebevelen en een attest van ziekenhuisopname.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u afkomstig bent uit Irak, waarvoor volgens de meest recente beschikbare jaargemiddelden van Eurostat, de beslissingsautoriteit in 20% of minder van de gevallen internationale bescherming heeft verleend, rechtvaardigde dat er versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Het feit dat u, nadat u de gelegenheid kreeg een geldige reden aan te voeren, de autoriteiten hebt misleid door valse informatie of documenten te verstrekken of relevante informatie of documenten achter te houden, met name omtrent uw identiteit of nationaliteit, die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben of er duidelijke gronden zijn om te oordelen dat u ter slechter trouw uw identiteitsbewijs of reisdocument heeft vernietigd, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Immers trachtte u het rijk binnen te komen zonder geldig reisdocument, noch had u een geldig visum. Alsook kon u geen vliegtuigticket voorleggen. Bijgevolg wordt de vasthouding noodzakelijk geacht ten einde een eventuele terugdrijving mogelijk te maken (Administratief dossier – Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats).

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door uw ex-man, S. (…) (CGVS, p. 8-9). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties en tegenstrijdigheden worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent eenduidige verklaringen af te leggen.

Immers mag het onder meer ten stelligste verbazen dat u tijdens uw eerste interview, met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), liet optekenen dat u S. (…) vreesde omdat u een rechtszaak tegen hem begonnen was in 2025 om de kinderen te verkrijgen (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans blijkt uit uw persoonlijk onderhoud met het CGVS dat u nooit op enig ogenblik naar de rechtbank

bent gestapt, omdat S. (…) ermee dreigde u te doden indien u dit deed (CGVS, p. 13). Hooguit kan uit uw verklaringen afgeleid worden dat u de intentie had naar de rechtbank te stappen (CGVS, p. 13). Doch dient opgemerkt te worden dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen stellen dat u een rechtszaak was gestart en verklaren dat u dergelijke intentie had.

Tevens met betrekking tot de ontvangen bedreigingen sloeg u er niet in eenduidige verklaringen af te leggen. Immers kwam duidelijk uit verklaringen naar voren, aangezien u hier expliciet naar gevraagd werd, dat u in oktober 2025 al bedreigd werd door mannen die naar uw appartement kwamen in Basra (CGVS, p. 12). Desondanks verklaarde u kort daarna dat u pas dergelijke bedreigingen ontving na uw scheiding met S. (…), hetgeen plaatsvond in november 2025 (CGVS, p. 12-13).

Daarnaast mag het ook de nodige verbazing wekken dat u aanvankelijk liet uitschijnen dat S. (…) omwille van zijn macht, als kolonel bij de politie, al uw klachten kon annuleren die u gedaan had, bij de politie en rechtbank. Zo zou u telkens u ging kijken wat ermee gebeurd was te horen gekregen hebben dat er geen dossier was, dat de dossiers verdwenen waren (CGVS, p. 8). Nochtans blijkt uit uw latere verklaringen dat u slechts één klacht ingediend had bij de politie (CGVS, p. 11). Daarbij is het ook opvallend dat u toen liet optekenen dat u, toen u een tweetal weken later was teruggekeerd om hierover navraag te doen, te horen kreeg dat er geen dossier op uw naam was (CGVS, p. 11). Echter, enkele vragen daarna, gaf u plots te verstaan dat u zelf nooit was teruggekeerd naar de politie om navraag te doen over de stand van zaken. Immers zou u uw buren gestuurd hebben om dit na te gaan (CGVS, p. 11). Dat u warm en koud blaast wat voorgaande gebeurtenissen betreft is niet ernstig en doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Immers kan verwacht worden dat u met betrekking tot dergelijke elementen coherente verklaringen zou afleggen, in casu quod non.

Voorts is het frappant dat u weinig tot geen bewijsstukken kan voorleggen ter staving van de door u voorgehouden problemen.

Onder meer kan uit geen enkel stuk blijken dat u werkelijk slecht behandeld en geslagen werd door uw echtgenoot (CGVS, p. 8-9). Nochtans verklaarde u wel over foto's te beschikken ter staving van uw verwondingen maar toen u het huis verliet, nadat u was opgesloten, werd u uw gsm waarop deze bewijzen stonden afgenomen (CGVS, p. 10). Dat u deze foto's niet naar uw familie alhier stuurde om de situatie aan te kaarten, daar ze ver waren en u toch niet konden helpen, maar tegelijkertijd wel de identiteitskaart van uw echtgenoot en kinderen naar uw zus in België stuurde mag vreemd heten (CGVS, p. 10-11). Het is immers volstrekt onduidelijk waarom u de identiteitskaarten van uw kinderen en echtgenoot stuurde naar uw zus terwijl zij niks afwisten van de problemen.

Dat u daarnaast ook niet bij machte bent enig bewijs voor te leggen van het gegeven dat u een klacht ingediend zou hebben tegen uw echtgenoot mag eveneens vreemd heten (CGVS, p. 10). U beweert weliswaar dat uw man deze klacht zou laten verwijderen hebben omdat hij dit met zijn macht, als kolonel van de politie, kon (CGVS, p. 8).

Betreffende uw bewering dat S. (…) een kolonel bij de politie is, en dus dergelijke macht zou hebben, dient opgemerkt te worden dat u dit niet in concreto aantoont. Integendeel, u bent niet bij machte ook maar enig bewijs voor te leggen ter staving hiervan (CGVS, p. 11). Alsook staan uw verklaringen haaks op het gegeven dat hij werkelijk dergelijke hoge graad had binnen de politie. Zo zou uw echtgenoot niet langer in staat geweest te zijn de huur van jullie woning te betalen toen u verplicht zwangerschapsrust moest nemen (CGVS, p. 9). Met deze merkwaardige vaststelling geconfronteerd stelde u plots dat hij nog een andere familie had, gehuwd was en twee kinderen had. Alsook gaf u te verstaan dat uw man wel zijn graad had maar dat dit gepaard ging met een lager loon aangezien hij sancties gekregen had vanwege een gebrek aan discipline. Dergelijke verklaring van uwentwege doet de wenkbrauwen fronsen. Immers houdt het an sich weinig steek dat uw echtgenoot nog promotie maakte maar dan wel niet betaald werd volgens zijn rang. Dat uw man daarnaast nog een andere familie had om te onderhouden en daarnaast ook nog eens vreemd ging met een vriendin van u mag toch wel opvallend genoemd worden, temeer dit alles niks meer dan blote beweringen zijn.

Daarnaast legt u ook geen enkel stuk voor waaruit kan blijken dat u werkelijk gescheiden bent van uw echtgenoot. Jullie zouden religieus gescheiden zijn maar dit zou louter verbaal uitgesproken zijn door een religieuze man (CGVS, p. 12). Stukken ter staving hiervan bestaan niet.

Verder moet worden vastgesteld dat veel van uw verklaringen haaks staan op de door u geschetste context.

Zo is het onder meer weinig logisch dat u tegen uw echtgenoot zei dat u een klacht ging indienen tegen hem nadat hij u tot bloedens toe had geslagen (CGVS, p. 10). Immers kan verwacht worden dat u toen erg angstig geweest moet zijn en niet het risico zou nemen nog erger toegetakeld te worden door dergelijke uitspraken.

Daarbij zou voorgaande uitspraak er ook voor gezorgd hebben dat uw man en zijn moeder u opsloten in het huis (CGVS, p. 10). Dat u echter al na één uur mocht vertrekken uit het huis is bijzonder opvallend daar zij wisten dat u een klacht ging indienen (CGVS, p. 8). Nochtans kan verwacht worden dat S. (…) zoiets kon missen als kiespijn daar hij klaarblijkelijk al met argusogen bekeken werd op zijn werk, vanwege zijn ongedisciplineerd gedrag (CGVS, p. 11).

Voorts mag het vreemd heten dat uw echtgenoot u buitensloot uit het huis nadat u een klacht had ingediend en iedereen die u wilde helpen bedreigde, alsook u bedreigde (CGVS, p. 9, 12). Desondanks deze bedreigingen en het gedrag van uw echtgenoot zijn jullie uiteindelijk wel nog samengekomen in november 2025, acht maanden na de start van de problemen, om religieus te scheiden van elkaar (CGVS, p. 6, 10).

Gelet op de door u geschetste context is het volstrekt onduidelijk hoe deze scheiding nog tot stand gebracht werd.
Dat u trouwens twee arrestatiebevelen voorlegt die werden uitgevaardigd in december, omdat S. (…) u er valselijk van beschuldigd heeft reeds gehuwd te zijn toen u trouwde met hem, valt ook niet te rijmen met de door u geschetste situatie (Administratief dossier – Groene map, stuk 4; CGVS, p. 3-4). Immers zou u na de uitvaardiging van deze arrestatiebevelen nog in staat geweest zijn over land uit Irak te reizen op een legale manier, dit terwijl u nochtans veel checkpoints en een officiële grensovergang moest passeren (CGVS, p. 13-14). Dat u op dat ogenblik niet onderschept werd door de autoriteiten houdt bijzonder weinig steek.
Dat u bovendien niet weet wanneer uw echtgenoot de voorgenoemde klacht tegen u ingediend heeft is eveneens opvallend (CGVS, p. 12). Immers kan verwacht worden dat u dit wel enigszins zou kunnen duiden daar u sedertdien ook door de Iraakse autoriteiten gezocht werd.
Tevens de vaststelling dat u desondanks de vele bedreigingen en de arrestatiebevelen nog maandenlang, tot 30 maart 2026, in Irak kon blijven wonen staat haaks op de door u geschetste context. Temeer uw echtgenoot, en bijgevolg dus ook de autoriteiten, u klaarblijkelijk wisten te vinden (CGVS, p. 9, 12, 13). Indien u werkelijk enig gevaar liep in Irak gedurende deze periode kan verwacht worden dat het niet louter bij loze bedreigingen gebleven zou zijn.
Gelet op het voorgaande moet dan ook worden vastgesteld dat aan de door u voorgelegde arrestatiebevelen geen geloof kan worden gehecht (Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Immers kunnen dergelijke stukken enkel uw verklaringen ondersteunen wanneer deze zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non (zie supa). Bovendien blijkt uit beschikbare informatie dat corruptie- en documentfraude wijdverbreid is bij het verkrijgen van allerhande Iraakse documenten (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). De bewijswaarde van dergelijke stukken is bijgevolg van nature al gering, getuige ook het gegeven dat S. (…) simpelweg zelf een doodscertificaat/ziekenhuis opnameformulier kon maken teneinde u te bedreigen (CGVS, p. 4, 15; Administratief dossier – Groene map, stuk 5).
Dat S. (…) trouwens ermee gedreigd zou hebben uw kinderen te vermoorden doch tegelijkertijd koste wat het kost wil voorkomen dat u de kinderen te zien krijgt is compleet ongerijmd (CGVS, p. 9, 13, 15). Immers lijkt het er in casu niet op dat S. (…), die twee families heeft, een kolonel is bij de politie en nog eens tijd heeft om vreemd te gaan (zie supra), werkelijk enig interesse heeft in u en jullie kinderen. Dat hij zich desondanks danig zou blijven inzetten om u het leven zuur te maken is dan ook weinig aannemelijk.
Tot slot mag het ook ten stelligste verbazen dat u uiteindelijk besloot Irak te verlaten. Zo verklaart u niet vroeger uit Irak vertrokken te zijn omdat u dichtbij uw kinderen wou zijn, doch uiteindelijk vanwege de bedreigingen geen keuze meer gehad te hebben (CGVS, p. 9). Echter kan niet gesteld worden dat de bedreigingen plots een danig ernstige vorm aannamen dat u werkelijk niet langer in Irak kon blijven. Uw echtgenoot had immers de mogelijkheden en middelen u ernstig kwaad te doen indien hij hiertoe enige intentie had.
Daarnaast dient u zich ook bewust te zijn van het gegeven dat u uw kinderen niet meer zal kunnen zien zolang zij minderjarig zijn en bij S. (…) wonen. Immers zullen zij altijd toestemming nodig hebben van hun vader om als minderjarigen het land te kunnen verlaten en richting hun moeder te komen. Dat u, nadat u hiermee geconfronteerd werd, stelde dat u dan hoopt dat S. (…) deze toestemming zal geven omdat hij zal denken aan de toekomst van zijn kinderen is compleet onlogisch gelet op de door u beschreven situatie (CGVS, p. 15). Immers komt uit uw verklaringen duidelijk naar voren dat S. (…) er alles aan wil doen om te voorkomen dat u uw kinderen nog kan zien en desondanks denkt u tegelijkertijd dat hij ze nog naar u toe zou sturen in België. Het lijkt er dan ook sterk op dat u geen klare wijn schenkt, daar er mogelijks andere motieven aan de basis van uw verzoek liggen.
Gelet op al het voorgaande kan geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen en hieruit voortvloeiende vrees.
De overige door u voorgelegde documenten zijn niet bij machte de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Immers heeft uw paspoort betrekking op uw identiteit en herkomst, hetgeen niet ter discussie staat. De identiteitskaarten van uw zoons en echtgenoot hebben betrekking op hun identiteit, doch kunnen op geen enkele wijze aantonen dat u werkelijk problemen kende in Irak.
Naast de verlening van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar de betrokken regio, daar louter door zijn aanwezigheid ter plaatse een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347.
Het bestaan van een gewapend conflict volstaat niet voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus. Het conflict in kwestie moet op zijn minst leiden tot een situatie van willekeurig geweld. In Irak bereikt het geweld een niveau dat kan variëren naargelang de regio en bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in elke provincie moet rekening worden gehouden met de volgende elementen: (i) De aanwezigheid van actoren die hun toevlucht nemen tot geweld; (ii) De aard van de gebruikte tactieken en methoden; (iii) De frequentie van veiligheidsincidenten; (iv) De geografische omvang van het geweld in de provincie; (v) Het aantal burgerslachtoffers; (vi) De mate waarin burgers de provincie zijn ontvlucht als gevolg van het gewapende conflict.

Bij de beoordeling van de huidige veiligheidssituatie in Irak is rekening gehouden met het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op https://www.refworld.org/policy/countrypos/ unhcr/2024/en/147247 of https://www.refworld.org), de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraqnovember-2024 of https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance), de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 29 augustus 2025 (bijgewerkt), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak._veiligheidssituatie_20250829.pdf), het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van mei 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf), het EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf), en de COI Focus Irak – De invloed van de Iran-oorlog op de veiligheidssituatie in Irak van mei 2026 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak._de_invloed_van_de_iran-oorlog_op_de_veiligheidssituatie_20260519.pdf) of https:// www.cgra.be/fr).

Wat betreft de algemene situatie in Irak:

De veiligheidssituatie in Irak wordt sinds 2013 grotendeels bepaald door de strijd tegen Islamitische Staat (IS) en door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en diverse Koerdische gewapende groeperingen, zoals de PKK, in het noorden van het land. Deze twee conflicten hebben bepaalde regio's van Irak op verschillende momenten en met wisselende intensiteit getroffen.

Meer recentelijk heeft het conflict tussen Iran, Israël en de VS zich in beperkte mate uitgebreid naar een reeks buurlanden. Aangezien er verschillende pro-Iraanse groeperingen op Iraaks grondgebied aanwezig zijn, is Irak niet ontsnapt aan deze uitbreiding van het conflict: er hebben aanvallen plaatsgevonden op en vanuit het grondgebied van de Republiek Irak.

Naar het oordeel van de commissaris-generaal bereikt het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict in geen enkele Iraakse provincie een zodanig niveau dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger daar, louter vanwege zijn aanwezigheid, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347.

Daarom moet niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen over de regio in Irak waar u vandaan komt, moet in dit geval de veiligheidssituatie in het zuiden van Irak worden beoordeeld. Deze regio omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Nadjaf, Qadisiyah en Wasit. Gezien uw verklaringen over de regio in Irak waar u vandaan komt, dient in dit geval de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Wat betreft de situatie in de provincie Basra:

Actoren:

De Iraakse strijdkrachten onderhouden vier provinciale commando's in de zuidelijke regio. Tegelijkertijd zijn de pro-Iraanse milities ook sterk verankerd in het economische leven van het zuiden door bepaalde activiteiten in de handhavingshavens of aan de grenzen te controleren. Het komt overigens voor dat de Iraakse strijdkrachten en de Popular Mobilisation Forces tegenover elkaar staan, zoals blijkt uit de vuurgevechten in augustus 2024 in de buurt van een controlepunt bij Karbala of de arrestaties door het Iraakse leger van verschillende leden van Asaib Ahl al-Haq ten noorden van Basra na de moord op een lid van Saraya al-Salam.

Ook bepaalde gewapende stammen zijn betrokken bij de veiligheidssituatie in het zuiden, met name in Basra, Missan en Thi-Qar. Deze stammen maken gebruik van geweld in de strijd om de controle over landbouwgrond, water en grensovergangen. Het Iraakse leger en de politie zijn ingezet om deze stammenconflicten te beperken. Incidenten:

Van augustus 2024 tot augustus 2025 heeft het ACLED-project (Armed Conflict Location and Event Data Project) 381 veiligheidsincidenten geregistreerd in de zuidelijke provincies. Dit komt neer op gemiddeld 31,75 incidenten per provincie in de referentieperiode. Op provinciaal niveau komt dit neer op gemiddeld 2,64 incidenten per maand en 0,66 incidenten per week.

Van deze 381 incidenten waren er 196 gevechten, 51 gevallen van indirect geweld (mortiervuur, geïmproviseerde explosieven, enz.) en 134 gevallen van geweld tegen burgers. De meest getroffen provincies zijn Missan (124), Thi-Qar (88) en Basra (66). Daarentegen zijn er geen incidenten geregistreerd in de provincies Karbala, Muthanna, Najaf en Qadissya.

De daders van de meeste van deze incidenten zijn niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen en tribale milities.

Het conflict tussen Iran, Israël en de VS heeft een wisselende invloed gehad op de veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies. In totaal registreerde ACLED 68 incidenten in de zuidelijke provincies: 27 in Basra, 16 in Babil, 8 in Muthanna, 6 in Maysan, 6 in Thi-Qar, 2 in Wassit, 2 in Al Qadissiya, 1 in Karbala en geen in Najaf. Deze incidenten werden grotendeels veroorzaakt door de VS (20), het Korps van de Islamitische Revolutionaire Garde van Iran (2) en door pro-Iraanse gewapende groeperingen (19).

Burgerslachtoffers:

In de periode van augustus 2024 tot augustus 2025 meldde UNAMI 23 burgerslachtoffers, waaronder 10 doden in Basra, 8 burgerslachtoffers, waaronder 1 dode in Missan, 4 burgerslachtoffers, waaronder 1 dode in Muthanna, 1 gewonde burger in Najaf en 5 burgerslachtoffers, waaronder 3 doden in Thi-Qar. UNAMI meldde geen doden of gewonden in de provincies Babil, Karbala, Qadissiya en Wassit.
Het UCDP registreerde 5 doden in Basra, 1 in Missan, 2 in Wassit en 1 in Thi-Qar. Het UCDP registreerde geen doden in de provincies Babil, Karbala, Qadissiya, Najaf en Muthanna.
Volgens de beschikbare informatie is er geen verdere schade aangericht aan de civiele infrastructuur.
Ondanks het aantal veiligheidsincidenten dat zich tussen 28 februari en 17 april 2026 heeft voorgedaan, is het aantal burgerslachtoffers relatief laag gebleven. In totaal heeft ACLED in de verschillende provincies 5 doden en 15 gewonde burgers geregistreerd.
Ontheemden:
Op 31 december 2024 meldde de IOM dat de zuidelijke provincies 46.440 ontheemden huisvestten, waarvan 15.912 in de provincie Babil, 9.876 in de provincie Karbala en 6.378 in de provincie Najaf. 96% van de ontheemden in de provincie Babil is afkomstig uit die provincie, terwijl 86% van de ontheemden in Karbala en 99% van de ontheemden in Najaf afkomstig is uit de provincie Ninive.
Conclusie:
Het willekeurige geweld in de provincie Basra is zo gering dat er bij terugkeer naar deze provincie over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347. U hebt geen informatie verstrekt waaruit het tegendeel blijkt.
C. Conclusie
U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.
Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/11/8 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 31 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 42 en 45 van de verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: Asielprocedureverordening), van de artikelen 48/8, 48/9 en 57/11/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.
In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 4 van de verordening (EU) 2024/1347 van 14 mei 2024 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Kwalificatieverordening), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.
In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 9 en 10 van de Kwalificatieverordening, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.
In een vierde middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6, 7 en 8 van de Kwalificatieverordening en van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.
In een vijfde en tevens laatste middel werpt verzoekende partij de schending op van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 15, punt a) en punt b) van de Kwalificatieverordening en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. In de mate dat verzoekende partij de schending aanvoert van de (oude) artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat deze bepalingen werden opgeheven bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, in werking getreden op 12 juni 2026, en derhalve onbestaande zijn. De middelen zijn onontvankelijk wat betreft de aangevoerde schending van voormelde opgeheven bepalingen van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.
De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verzoekende partij slaagt er geenszins in om deze motieven te ontkrachten. Zij duidt op haar kwetsbaar profiel van "*getraumatiseerde en vastgehouden vrouw*" en verwijt verwerende partij geen onderzoek te hebben gevoerd naar eventuele bijzondere procedurele noden in haar hoofde. De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partij in de DVZ-vragenlijst "*bijzondere procedure noden*" geen enkel concreet element aangaf waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ). Verder blijkt uit de verklaringen van de DVZ, de aldaar ingevulde CGVS-vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud, gedurende hetwelk verzoekende partij werd bijgestaan door haar advocaat, dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied. Nergens formuleerde verzoekende partij of haar advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Evenmin haalden zij aan dat van verzoekende partij niet mocht worden verwacht dat zij gedegen verklaringen zou afleggen gedurende de verschillende onderhouden in het kader van haar procedure internationale bescherming. Uit de inhoud van voormelde stukken blijkt bovendien dat verzoekende partij tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekende partij, al dan niet ten gevolge van haar kwetsbaar profiel, niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Verder verwijst verzoekende partij naar artikel 48/9, § 2 van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat verwerende partij toepassing had moeten maken van de hierin voorziene mogelijkheid om een medisch onderzoek te gelasten. Vooreerst merkt de Raad evenwel op dat, waar verzoekende partij verwijst naar artikel 48/9, § 2 van de Vreemdelingenwet, *in casu*, gelet op het feit dat haar verzoek om internationale bescherming ingediend werd op 8 augustus 2026, artikel 20 van de Asielprocedureverordening en de nationale uitvoeringsbepalingen hiervan (zie Titel II, Hoofdstuk II, Afdeling II*bis* van de Vreemdelingenwet) van toepassing zijn. Artikel 79, lid 3 van deze verordening luidt immers als volgt: "*Deze verordening is van toepassing op de procedure voor het verlenen van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die worden ingediend vanaf 12 juni 2026. (…)*". De Raad benadrukt dat de in artikel 20 van de Asielprocedureverordening vermelde doorverwijzing voor advies naar een arts, psycholoog of andere beroepsbeoefenaar een loutere mogelijkheid betreft waartoe de bevoegde autoriteit kan beslissen. Geenszins betreft het een wettelijke verplichting om dergelijk (bijkomend) medisch onderzoek te gelasten. Dient te worden benadrukt dat er *in casu* op grond van de elementen die voorhanden waren op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen concrete indicaties voorlagen waaruit zou kunnen blijken dat verzoekende partij niet bij machte was om haar motieven op dienstige wijze kenbaar te maken doorheen de procedure.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Derhalve zijn er in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden aanwezig die onverenigbaar zouden zijn met de toepassing van de asielgrensprocedure en een versnelde behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

2.2.4. In de bestreden beslissing wordt in verband met de toepassing van een versnelde procedure bij de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming voorts door verwerende partij op goede gronden als volgt gemotiveerd: "*Het feit dat u afkomstig bent uit Irak, waarvoor volgens de meest recente beschikbare jaargemiddelden van Eurostat, de beslissingsautoriteit in 20% of minder van de gevallen internationale bescherming heeft verleend, rechtvaardigde dat er versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.*
Het feit dat u, nadat u de gelegenheid kreeg een geldige reden aan te voeren, de autoriteiten hebt misleid door valse informatie of documenten te verstrekken of relevante informatie of documenten achter te houden, met name omtrent uw identiteit of nationaliteit, die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben of er duidelijke gronden zijn om te oordelen dat u ter slechter trouw uw identiteitsbewijs of reisdocument heeft vernietigd, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Immers trachtte u het rijk binnen te komen zonder geldig reisdocument, noch had u een geldig visum. Alsook kon u geen vliegtuigticket voorleggen. Bijgevolg wordt de vasthouding noodzakelijk geacht ten einde een eventuele terugdrijving mogelijk te maken (Administratief dossier – Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats)."
Waar verzoekende partij lijkt te menen dat verwerende partij onterecht toepassing maakte van een versnelde procedure bij de behandeling van haar verzoek en benadrukt dat zij "*haar identiteit en nationaliteit (…) op geen enkel ogenblik verhuld (heeft)*", merkt de Raad op dat blijkens het grensverslag verzoekende partij zich zonder enig identiteitsdocument of vluchtgegevens aanbood bij de grenscontrole en verklaarde niet te weten vanuit welke luchthaven zij was toegekomen (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, grensverslag). Bij inzage in haar gsm werd evenwel een foto van een Iraaks paspoort en een Turks visum aangetroffen. Tijdens haar persoonlijk onderhoud erkent verzoekende partij zelf dat zij aanvankelijk haar verblijf in Turkije heeft achtergehouden uit vrees om ernaar terug te worden gestuurd (notities CGVS, p. 3). Bovendien is de toepassing van de versnelde procedure *in casu* tevens gesteund op het feit dat verzoekende partij afkomstig is uit Irak, waarvoor volgens de meest recente beschikbare jaargemiddelden van Eurostat, de beslissingsautoriteit in 20% of minder van de gevallen internationale bescherming heeft verleend. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die hierop een ander licht werpen.
Gelet op voormelde vaststellingen kan zij zich evenmin dienstig beroepen op de schending van artikel 31 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

2.2.5. Bij terugkeer naar Irak vreest verzoekende partij gedood te zullen worden door haar ex-man (notities CGVS, punt 78).

2.2.6. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas reeds ernstig wordt onderuitgehaald door verschillende tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij omtrent de door haar voorgehouden problemen met haar ex-man.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande vooreerst dienstig gewezen op volgende tegenstrijdigheid in haar verklaringen: "*Immers mag het onder meer ten stelligste verbazen dat u tijdens uw eerste interview, met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), liet optekenen dat u S. (…) vreesde omdat u een rechtszaak tegen hem begonnen was in 2025 om de kinderen te verkrijgen (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans blijkt uit uw persoonlijk onderhoud met het CGVS dat u nooit op enig ogenblik naar de rechtbank bent gestapt, omdat S. (…) ermee dreigde u te doden indien u dit deed (CGVS, p. 13). Hooguit kan uit uw verklaringen afgeleid worden dat u de intentie had naar de rechtbank te stappen (CGVS, p. 13). Doch dient opgemerkt te worden dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen stellen dat u een rechtszaak was gestart en verklaren dat u dergelijke intentie had*." In het verzoekschrift wordt opgeworpen dat haar verklaringen tijdens haar interview met de Dienst Vreemdelingenzaken afgenomen werden kort na haar aankomst, in vasthouding, zonder bijstand van een raadsman en met tolk, en dat de vragenlijst geen woordelijke weergave van haar verklaringen maar een beknopte samenvatting betreft. Dient evenwel te worden opgemerkt dat de door haar afgelegde verklaringen tijdens haar interview met de Dienst Vreemdelingenzaken na afloop aan haar werden voorgelezen in het Arabisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring ondertekende (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, vragenlijst CGVS). Toen tijdens haar persoonlijk onderhoud gepolst werd naar het verloop van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gaf zij overigens aan dat het goed was verlopen en maakte zij enkel een bemerking over het feit dat zij haar verblijf in Turkije had achtergehouden (notities CGVS, p. 3). Zij maakt dan ook op geen enkele wijze *in concreto* aannemelijk dat haar verklaringen er verkeerd zouden zijn genoteerd. Daarnaast tracht zij haar uiteenlopende verklaringen nog met elkaar te verzoenen met de uitleg dat het Arabische begrip "*qadiyya*" zowel kan verwijzen naar een klacht bij de politie als naar een zaak bij de rechtbank, doch laat zij na haar betoog te staven aan de hand van objectieve informatie. Bovendien kan dit verweer hoe dan ook weinig overtuigen, gelet op de neerslag van haar verklaringen tijdens haar interview met de Dienst Vreemdelingenzaken. Immers vervolgde zij er haar verklaring dat haar ex-man haar bedreigt omdat zij een rechtszaak is gestart om haar kinderen bij haar te krijgen met de bemerking dat zij deze procedure gestart is in 2025 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Derhalve liet zij wel degelijk duidelijk uitschijnen effectief een rechtszaak te zijn gestart tegen haar ex-man. Deze

verklaring staat dan ook haaks op haar latere verklaringen waar zij voorhoudt dat zij een klacht trachtte in te dienen, dat er evenwel geen dossier werd opgestart en dat zij nooit naar de rechtbank is gestapt (notities CGVS, punten 78 en 127).

Verder is zij eveneens inconsistent over de ontvangen bedreigingen. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij immers terecht als volgt: "*Tevens met betrekking tot de ontvangen bedreigingen sloeg u er niet in eenduidige verklaringen af te leggen. Immers kwam duidelijk uit verklaringen naar voren, aangezien u hier expliciet naar gevraagd werd, dat u in oktober 2025 al bedreigd werd door mannen die naar uw appartement kwamen in Basra (CGVS, p. 12). Desondanks verklaarde u kort daarna dat u pas dergelijke bedreigingen ontving na uw scheiding met S. (…), hetgeen plaatsvond in november 2025 (CGVS, p. 12-13)*." De loutere uitleg in het verzoekschrift dat verzoekende partij in oktober 2025 eerst bedreigingen kreeg in naam van haar ex-man, vervolgens ook bedreigingen kreeg van de stam die aanhielden en verscherpten na de religieuze scheiding in november 2025 en na de scheiding bedreigingen kreeg wegens haar aanhoudende vraag haar kinderen te mogen zien, heft voormelde tegenstrijdigheid op geen enkele wijze op. Meer bepaald doet zij hiermee op geen enkele wijze afbreuk aan het gegeven dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud eerst duidelijk en expliciet stelde dat haar ex-man personen naar haar appartement in Basrah stuurde die haar kwamen bedreigen en dat deze bedreigingen reeds begonnen in oktober 2025 (notities CGVS, punten 114 en 116), terwijl zij later dan weer aangaf dat zij tijdens haar verblijf in Basrah voor de scheiding enkel telefonisch werd bedreigd en pas na de scheiding ook bedreigd werd door personen die naar haar appartement en werkplek kwamen (notities CGVS, punten 122-124). Het is geenszins kennelijk onredelijk om van verzoekende partij te verwachten dat zij de verschillende bedreigingen waarvan zij stelt het slachtoffer te zijn geworden, en die minder dan een jaar geleden plaatsvonden, eenduidig in de tijd zou kunnen situeren.

Ook over de stappen die zij ondernomen zou hebben om bescherming te krijgen tegen haar toenmalige man, is zij allerminst eenduidig. Door verwerende partij wordt in de bestreden beslissing immers hieromtrent op het volgende gewezen: "*Daarnaast mag het ook de nodige verbazing wekken dat u aanvankelijk liet uitschijnen dat S. (…) omwille van zijn macht, als kolonel bij de politie, al uw klachten kon annuleren die u gedaan had, bij de politie en rechtbank. Zo zou u telkens u ging kijken wat ermee gebeurd was te horen gekregen hebben dat er geen dossier was, dat de dossiers verdwenen waren (CGVS, p. 8). Nochtans blijkt uit uw latere verklaringen dat u slechts één klacht ingediend had bij de politie (CGVS, p. 11). Daarbij is het ook opvallend dat u toen liet optekenen dat u, toen u een tweetal weken later was teruggekeerd om hierover navraag te doen, te horen kreeg dat er geen dossier op uw naam was (CGVS, p. 11). Echter, enkele vragen daarna, gaf u plots te verstaan dat u zelf nooit was teruggekeerd naar de politie om navraag te doen over de stand van zaken. Immers zou u uw buren gestuurd hebben om dit na te gaan (CGVS, p. 11). Dat u warm en koud blaast wat voorgaande gebeurtenissen betreft is niet ernstig en doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Immers kan verwacht worden dat u met betrekking tot dergelijke elementen coherente verklaringen zou afleggen, in casu quod non*." Verzoekende partij slaagt er niet in hierop een ander licht te werpen. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekende partij eerst in algemene bewoordingen de macht van haar ex-man over het politie- en justitieapparaat beschreef stellende dat deze al haar klachten kon laten verdwijnen en vervolgens louter preciseerde dat zij één klacht effectief had ingediend, benadrukt de Raad dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud aanvankelijk wel degelijk liet uitschijnen dat zij meerdere klachten had ingediend ("*Omwille van zijn macht kon hij alle klachten annuleren die ik gedaan had, ofwel bij op het politiekantoor of in de rechtbank. Telkens ik ging kijken wat gebeurd was zeiden ze me dat er geen dossier was, de dossiers waren verdwenen.*" (notities CGVS, punt 78)). Dit is dan ook duidelijk inconsistent met haar latere verklaringen dat zij slechts één klacht ingediend had bij de politie (notitie CGVS, punt 102). Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over de opvolging van de ingediende klacht, onderstreept de Raad dat verzoekende partij aanvankelijk voorhield dat zij persoonlijk terugkeerde naar het politiekantoor om zich te informeren naar de stand van zaken, met name ongeveer twee weken nadat zij de klacht had ingediend (notities CGVS, punten 99-100). Er vervolgens op gewezen dat zij reeds twee dagen na het indienen van de klacht naar Basrah ging en gevraagd of zij dan terugging van Basrah naar Bagdad om de stand van zaken met betrekking tot haar dossier na te gaan, stelde zij plots dat zij haar buren stuurde (notities CGVS, punten 106-108). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekende partij aanvankelijk zelf terugkeerde naar de politie en nadien, toen zij Bagdad had verlaten en zich niet langer veilig naar het politiekantoor kon begeven, haar buren stuurde, biedt dan ook geenszins soelaas, nu dit niet te verenigen valt met haar verklaring tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij zich pas twee weken na het indienen van de klacht informeerde naar de stand van zaken, *i.e.* nadat zij reeds Bagdad had verlaten. De opeenstapeling van flagrante tegenstrijdigheden in haar verklaringen doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Wat betreft de kritiek dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet geconfronteerd werd met bepaalde tegenstrijdigheden, wijst de Raad op wat volgt.
Artikel 12 van de Asielprocedureverordening bepaalt in dit verband dat tijdens het inhoudelijk onderhoud de verzoeker in de gelegenheid wordt gesteld om uitleg te geven over eventueel ontbrekende elementen of over inconsistenties of tegenstrijdigheden in zijn of haar verklaringen.

De Raad stelt vast dat *in casu* verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal in de gelegenheid gesteld werd uitleg te geven over bepaalde ontbrekende elementen en inconsistenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen (zie notities CGVS, punten 94, 98, 109, 123 en 145).
Verder duidt de Raad erop dat voormelde bepaling de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van inconsistenties, tegenstrijdigheden of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van het verzoek ontbreekt en waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet geconfronteerd werd.
Bovendien heeft verzoekende partij de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, mogelijkheid waarvan zij ook gebruik heeft gemaakt doch waarmee zij de Raad niet heeft weten te overtuigen.

2.2.7. Verder dient door de Raad te worden vastgesteld dat verzoekende partij tot op heden weinig tot geen bewijsstukken kan voorleggen ter staving van de door haar voorgehouden problemen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent op het volgende gewezen: "*Onder meer kan uit geen enkel stuk blijken dat u werkelijk slecht behandeld en geslagen werd door uw echtgenoot (CGVS, p. 8-9). Nochtans verklaarde u wel over foto's te beschikken ter staving van uw verwondingen maar toen u het huis verliet, nadat u was opgesloten, werd u uw gsm waarop deze bewijzen stonden afgenomen (CGVS, p. 10). Dat u deze foto's niet naar uw familie alhier stuurde om de situatie aan te kaarten, daar ze ver waren en u toch niet konden helpen, maar tegelijkertijd wel de identiteitskaart van uw echtgenoot en kinderen naar uw zus in België stuurde mag vreemd heten (CGVS, p. 10-11). Het is immers volstrekt onduidelijk waarom u de identiteitskaarten van uw kinderen en echtgenoot stuurde naar uw zus terwijl zij niks afwisten van de problemen.*
Dat u daarnaast ook niet bij machte bent enig bewijs voor te leggen van het gegeven dat u een klacht ingediend zou hebben tegen uw echtgenoot mag eveneens vreemd heten (CGVS, p. 10). U beweert weliswaar dat uw man deze klacht zou laten verwijderen hebben omdat hij dit met zijn macht, als kolonel van de politie, kon (CGVS, p. 8).
Betreffende uw bewering dat S. (…) een kolonel bij de politie is, en dus dergelijke macht zou hebben, dient opgemerkt te worden dat u dit niet in concreto aantoont. Integendeel, u bent niet bij machte ook maar enig bewijs voor te leggen ter staving hiervan (CGVS, p. 11). Alsook staan uw verklaringen haaks op het gegeven dat hij werkelijk dergelijke hoge graad had binnen de politie. Zo zou uw echtgenoot niet langer in staat geweest te zijn de huur van jullie woning te betalen toen u verplicht zwangerschapsrust moest nemen (CGVS, p. 9). Met deze merkwaardige vaststelling geconfronteerd stelde u plots dat hij nog een andere familie had, gehuwd was en twee kinderen had. Alsook gaf u te verstaan dat uw man wel zijn graad had maar dat dit gepaard ging met een lager loon aangezien hij sancties gekregen had vanwege een gebrek aan discipline. Dergelijke verklaring van uwentwege doet de wenkbrauwen fronsen. Immers houdt het an sich weinig steek dat uw echtgenoot nog promotie maakte maar dan wel niet betaald werd volgens zijn rang. Dat uw man daarnaast nog een andere familie had om te onderhouden en daarnaast ook nog eens vreemd ging met een vriendin van u mag toch wel opvallend genoemd worden, temeer dit alles niks meer dan blote beweringen zijn.
Daarnaast legt u ook geen enkel stuk voor waaruit kan blijken dat u werkelijk gescheiden bent van uw echtgenoot. Jullie zouden religieus gescheiden zijn maar dit zou louter verbaal uitgesproken zijn door een religieuze man (CGVS, p. 12). Stukken ter staving hiervan bestaan niet." In haar verzoekschrift komt verzoekende partij in wezen niet verder dan het louter herhalen van de reeds eerder opgegeven redenen waarom zij niet in staat is enig bewijs voor te leggen van voormelde elementen, doch volgt de Raad de commissaris-generaal waar deze vaststelt dat deze redenen geenszins volstaan en geen afdoende verklaring vormen voor het gebrek aan enig bewijs van het huiselijk geweld, haar klacht, de hoge graad van haar man bij de politie en haar scheiding.

Waar verzoekende partij in dit verband aanvoert dat verwerende partij niets ondernam om de functie van haar ex-man binnen het politieapparaat te verifiëren, noch enig onderzoek voerde naar de arrestatiebevelen, duidt de Raad er nog op dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Omtrent de opmerking in het verzoekschrift dat verzoekende partij over een attest van ziekenhuisopname beschikte doch dat door de commissaris-generaal geen medisch onderzoek werd gelast betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, wijst de Raad er ook hier vooreerst op dat waar verzoekende partij in dit kader verwijst naar artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, *in casu*, gelet op het feit dat haar verzoek om internationale bescherming ingediend werd op 8 augustus 2026, artikel 24 van de Asielprocedureverordening van toepassing is. De Raad duidt erop dat artikel 24 van de Asielprocedureverordening in de mogelijkheid voorziet voor de beslissingsautoriteit om, indien zij dit voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming relevant acht, te verzoeken om een medisch onderzoek van de verzoeker om internationale bescherming met betrekking tot tekenen en symptomen die

kunnen wijzen op vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker daarmee instemt. Dit betreft een mogelijkheid en er bestaat geenszins een wettelijke verplichting om dergelijk medisch onderzoek te gelasten. Indien de beslissingsautoriteit bovendien geen dergelijk medisch onderzoek gelast, kan verzoekende partij overeenkomstig artikel 24, lid 3 van de Asielprocedureverordening op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek regelen. In artikel 24, lid 6 van de Asielprocedureverordening wordt tevens bepaald dat het feit dat geen dergelijk medisch onderzoek heeft plaatsgevonden de beslissingsautoriteit niet belet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel medisch getuigschrift voorlegt betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade. Waar zij verwijst naar het door haar bijgebrachte attest van ziekenhuisopname, merkt de Raad immers op dat dit attest geenszins betrekking heeft op verzoekende partij zelf en geen bewijskrachtig medisch getuigschrift betreft. Verzoekende partij verklaarde hierover immers dat haar ex-man dit document als bedreiging opstelde en erin liet noteren dat haar kinderen in het ziekenhuis waren opgenomen en dood zijn (notities CGVS, pt. 14-17; administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 5). Het betoog in het verzoekschrift dat "*de bestreden beslissing het neergelegde attest van ziekenhuisopname met een "doodscertificaat/ziekenhuis opnameformulier" (verwart) dat de ex-echtgenoot zelf zou hebben opgesteld"* en dat de desbetreffende passage in de bestreden beslissing "*onbegrijpelijk (is) en (…) niet toe(laat) de precieze draagwijdte van de motivering te vatten*" (zie p. 9 van het verzoekschrift) snijdt dan ook geenszins hout gelet op de door verzoekende partij afgelegde verklaringen over dit attest tijdens haar persoonlijk onderhoud, alwaar zij zelf duidelijk aangaf dat dit betrekking had op haar kinderen en opgesteld werd door haar ex-man. Overigens verwees verzoekende partij nergens naar een eigen ziekenhuisopname. Dat zij thans het tegendeel lijkt voor te houden en lijkt te verwijzen naar een eigen ziekenhuisopname naar aanleiding van de problemen met haar ex-man (zie p. 5 van het verzoekschrift), ondergraaft verder haar geloofwaardigheid.

2.2.8. Ten slotte duidt de Raad nog op de verschillende door verwerende partij vastgestelde onaannemelijkheden in de verklaringen van verzoekende partij, die de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas verder ondergraven: "*Zo is het onder meer weinig logisch dat u tegen uw echtgenoot zei dat u een klacht ging indienen tegen hem nadat hij u tot bloedens toe had geslagen (CGVS, p. 10). Immers kan verwacht worden dat u toen erg angstig geweest moet zijn en niet het risico zou nemen nog erger toegetakeld te worden door dergelijke uitspraken.*
Daarbij zou voorgaande uitspraak er ook voor gezorgd hebben dat uw man en zijn moeder u opsloten in het huis (CGVS, p. 10). Dat u echter al na één uur mocht vertrekken uit het huis is bijzonder opvallend daar zij wisten dat u een klacht ging indienen (CGVS, p. 8). Nochtans kan verwacht worden dat S. (…) zoiets kon missen als kiespijn daar hij klaarblijkelijk al met argusogen bekeken werd op zijn werk, vanwege zijn ongedisciplineerd gedrag (CGVS, p. 11).
Voorts mag het vreemd heten dat uw echtgenoot u buitensloot uit het huis nadat u een klacht had ingediend en iedereen die u wilde helpen bedreigde, alsook u bedreigde (CGVS, p. 9, 12). Desondanks deze bedreigingen en het gedrag van uw echtgenoot zijn jullie uiteindelijk wel nog samengekomen in november 2025, acht maanden na de start van de problemen, om religieus te scheiden van elkaar (CGVS, p. 6, 10). Gelet op de door u geschetste context is het volstrekt onduidelijk hoe deze scheiding nog tot stand gebracht werd.
Dat u trouwens twee arrestatiebevelen voorlegt die werden uitgevaardigd in december, omdat S. (…) u er valselijk van beschuldigd heeft reeds gehuwd te zijn toen u trouwde met hem, valt ook niet te rijmen met de door u geschetste situatie (Administratief dossier – Groene map, stuk 4; CGVS, p. 3-4). Immers zou u na de uitvaardiging van deze arrestatiebevelen nog in staat geweest zijn over land uit Irak te reizen op een legale manier, dit terwijl u nochtans veel checkpoints en een officiële grensovergang moest passeren (CGVS, p. 13-14). Dat u op dat ogenblik niet onderschept werd door de autoriteiten houdt bijzonder weinig steek.
Dat u bovendien niet weet wanneer uw echtgenoot de voorgenoemde klacht tegen u ingediend heeft is eveneens opvallend (CGVS, p. 12). Immers kan verwacht worden dat u dit wel enigszins zou kunnen duiden daar u sedertdien ook door de Iraakse autoriteiten gezocht werd.
Tevens de vaststelling dat u desondanks de vele bedreigingen en de arrestatiebevelen nog maandenlang, tot 30 maart 2026, in Irak kon blijven wonen staat haaks op de door u geschetste context. Temeer uw echtgenoot, en bijgevolg dus ook de autoriteiten, u klaarblijkelijk wisten te vinden (CGVS, p. 9, 12, 13). Indien u werkelijk enig gevaar liep in Irak gedurende deze periode kan verwacht worden dat het niet louter bij loze bedreigingen gebleven zou zijn.
Gelet op het voorgaande moet dan ook worden vastgesteld dat aan de door u voorgelegde arrestatiebevelen geen geloof kan worden gehecht (Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Immers kunnen dergelijke stukken enkel uw verklaringen ondersteunen wanneer deze zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non (zie supa). Bovendien blijkt uit beschikbare informatie dat corruptie- en documentfraude wijdverbreid is bij het verkrijgen van allerhande Iraakse documenten (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). De bewijswaarde van dergelijke stukken is bijgevolg van nature al gering, getuige ook het gegeven dat S. (…) simpelweg zelf een doodscertificaat/ziekenhuis opnameformulier kon maken teneinde u te bedreigen (CGVS, p. 4, 15; Administratief dossier – Groene map, stuk 5).

Dat S. (…) trouwens ermee gedreigd zou hebben uw kinderen te vermoorden doch tegelijkertijd koste wat het kost wil voorkomen dat u de kinderen te zien krijgt is compleet ongerijmd (CGVS, p. 9, 13, 15). Immers lijkt het er in casu niet op dat S. (…), die twee families heeft, een kolonel is bij de politie en nog eens tijd heeft om vreemd te gaan (zie supra), werkelijk enig interesse heeft in u en jullie kinderen. Dat hij zich desondanks danig zou blijven inzetten om u het leven zuur te maken is dan ook weinig aannemelijk.
Tot slot mag het ook ten stelligste verbazen dat u uiteindelijk besloot Irak te verlaten. Zo verklaart u niet vroeger uit Irak vertrokken te zijn omdat u dichtbij uw kinderen wou zijn, doch uiteindelijk vanwege de bedreigingen geen keuze meer gehad te hebben (CGVS, p. 9). Echter kan niet gesteld worden dat de bedreigingen plots een danig ernstige vorm aannamen dat u werkelijk niet langer in Irak kon blijven. Uw echtgenoot had immers de mogelijkheden en middelen u ernstig kwaad te doen indien hij hiertoe enige intentie had.
Daarnaast dient u zich ook bewust te zijn van het gegeven dat u uw kinderen niet meer zal kunnen zien zolang zij minderjarig zijn en bij S. (…) wonen. Immers zullen zij altijd toestemming nodig hebben van hun vader om als minderjarigen het land te kunnen verlaten en richting hun moeder te komen. Dat u, nadat u hiermee geconfronteerd werd, stelde dat u dan hoopt dat S. (…) deze toestemming zal geven omdat hij zal denken aan de toekomst van zijn kinderen is compleet onlogisch gelet op de door u beschreven situatie (CGVS, p. 15). Immers komt uit uw verklaringen duidelijk naar voren dat S. (…) er alles aan wil doen om te voorkomen dat u uw kinderen nog kan zien en desondanks denkt u tegelijkertijd dat hij ze nog naar u toe zou sturen in België. Het lijkt er dan ook sterk op dat u geen klare wijn schenkt, daar er mogelijks andere motieven aan de basis van uw verzoek liggen."

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met deze motieven, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, doch zonder *in concreto* voormelde bevindingen te weerleggen of te ontkrachten. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift overigens voorhoudt dat het haar ex-man was die de scheiding wenste te formaliseren, teneinde haar te dwingen afstand te doen van al haar rechten, met inbegrip van haar kinderen (p. 8), wijst de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud nog uitdrukkelijk verklaarde dat zijzelf het initiatief had genomen om te scheiden, omwille van de slechte behandeling door haar ex-man, en dat haar toenmalige man niet akkoord ging met de scheiding (notities CGVS, punten 42-44). Dat verzoekende partij haar verklaringen zonder meer wijzigt wanneer geconfronteerd met bepaalde onaannemelijkheden in haar relaas, kan allerminst ernstig worden genoemd.

Wat betreft nog de opmerking dat verwerende partij de arrestatiebevelen aan geen enkel authenticiteitsonderzoek heeft onderworpen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat (i) aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*, en (ii) bovendien de bewijswaarde van dergelijke stukken van nature al gering is nu uit de beschikbare informatie blijkt dat corruptie- en documentfraude wijdverbreid is bij het verkrijgen van allerhande Iraakse documenten.

Inzake het verweer in het verzoekschrift dat verwerende partij het enerzijds niet aannemelijk vindt dat verzoekende partij na de uitvaardiging van de arrestatiebevelen nog in staat geweest zou zijn over land uit Irak te reizen op een legale manier, dit terwijl zij nochtans veel checkpoints en een officiële grensovergang moest passeren, doch anderzijds zelf wijst op de corruptie in het land, duidt de Raad er nog op dat verzoekende partij nergens aangaf dat zij de checkpoints en grensovergang door middel van omkoping kon passeren. Geconfronteerd met haar legale vertrek uit Irak ondanks het arrestatiebevel en de vele checkpoints, bevestigde zij louter dat er inderdaad veel checkpoints waren maar dat niemand haar tegenhield (notities CGVS, punten 134-135).

2.2.9. Waar in het verzoekschrift het profiel van verzoekende partij "*als alleenstaande, gescheiden vrouw zonder enig mannelijk beschermingsnetwerk*" wordt benadrukt, duidt de Raad er evenwel op dat verzoekende partij dit profiel geenszins aannemelijk maakt nu aan het door haar voorgehouden asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.10. Wat betreft de verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene situatie voor vrouwen in Irak, wijst de Raad erop dat een dergelijke loutere verwijzing naar informatie van algemene aard niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.11. De overige door verzoekende partij bijgebrachte documenten werpen evenmin een ander licht op voorgaande vaststellingen. Haar paspoort (administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 1) heeft louter betrekking op haar identiteit en herkomst, hetgeen niet ter discussie staat. De identiteitskaarten van haar zoons en echtgenoot (administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 2-3) hebben betrekking op hun identiteit, doch staven op geen enkele wijze de door verzoekende partij voorgehouden problemen in Irak.

2.2.12. Omtrent het betoog in het verzoekschrift dat de bestreden beslissing geen enkele overweging bevat over de vraag of zij in Irak effectieve bescherming kan genieten, noch over de vraag of zij zich elders in Irak zou kunnen vestigen, onderstreept de Raad dat de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten volstrekt ongeloofwaardig zijn, waardoor enige bescherming tegen vervolging of ernstige schade, in de zin van artikel 7 van de Kwalificatieverordening, of het voorhanden zijn van een binnenlands beschermingsalternatief, in de zin van artikel 8 van de Kwalificatieverordening, derhalve niet aan de orde is.

2.2.13. Gelet op wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, punt 5) *juncto* artikel 9 van de Kwalificatieverordening worden aangenomen. Zij komt dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

2.2.14. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.
In zoverre verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekende partij niet aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15, punt a) en punt b) van de Kwalificatieverordening.
De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 15, punt c) van de Kwalificatieverordening. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: "*Naast de verlening van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar de betrokken regio, daar louter door zijn aanwezigheid ter plaatse een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347.*
Het bestaan van een gewapend conflict volstaat niet voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus. Het conflict in kwestie moet op zijn minst leiden tot een situatie van willekeurig geweld. In Irak bereikt het geweld een niveau dat kan variëren naargelang de regio en bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in elke provincie moet rekening worden gehouden met de volgende elementen: (i) De aanwezigheid van actoren die hun toevlucht nemen tot geweld; (ii) De aard van de gebruikte tactieken en methoden; (iii) De frequentie van veiligheidsincidenten; (iv) De geografische omvang van het geweld in de provincie; (v) Het aantal burgerslachtoffers; (vi) De mate waarin burgers de provincie zijn ontvlucht als gevolg van het gewapende conflict.
Bij de beoordeling van de huidige veiligheidssituatie in Irak is rekening gehouden met het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op https://www.refworld.org/policy/countrypos/ unhcr/2024/en/147247 of https://www.refworld.org), de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraqnovember-2024 of https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance), de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 29 augustus 2025 (bijgewerkt), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak._veiligheidssituatie_20250829.pdf), het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van mei 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf), het EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf), en de COI Focus Irak – De invloed van de Iran-oorlog op de veiligheidssituatie in Irak van mei 2026 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/

rapporten/coi_focus_irak._de_invloed_van_de_iran-oorlog_op_de_veiligheidssituatie_20260519.pdf) of https:// www.cgra.be/fr).

Wat betreft de algemene situatie in Irak:

De veiligheidssituatie in Irak wordt sinds 2013 grotendeels bepaald door de strijd tegen Islamitische Staat (IS) en door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en diverse Koerdische gewapende groeperingen, zoals de PKK, in het noorden van het land. Deze twee conflicten hebben bepaalde regio's van Irak op verschillende momenten en met wisselende intensiteit getroffen.

Meer recentelijk heeft het conflict tussen Iran, Israël en de VS zich in beperkte mate uitgebreid naar een reeks buurlanden. Aangezien er verschillende pro-Iraanse groeperingen op Iraaks grondgebied aanwezig zijn, is Irak niet ontsnapt aan deze uitbreiding van het conflict: er hebben aanvallen plaatsgevonden op en vanuit het grondgebied van de Republiek Irak.

Naar het oordeel van de commissaris-generaal bereikt het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict in geen enkele Iraakse provincie een zodanig niveau dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger daar, louter vanwege zijn aanwezigheid, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347.

Daarom moet niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen over de regio in Irak waar u vandaan komt, moet in dit geval de veiligheidssituatie in het zuiden van Irak worden beoordeeld. Deze regio omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Nadjaf, Qadisiyah en Wasit. Gezien uw verklaringen over de regio in Irak waar u vandaan komt, dient in dit geval de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Wat betreft de situatie in de provincie Basra:

Actoren:

De Iraakse strijdkrachten onderhouden vier provinciale commando's in de zuidelijke regio. Tegelijkertijd zijn de pro-Iraanse milities ook sterk verankerd in het economische leven van het zuiden door bepaalde activiteiten in de handhavingshavens of aan de grenzen te controleren. Het komt overigens voor dat de Iraakse strijdkrachten en de Popular Mobilisation Forces tegenover elkaar staan, zoals blijkt uit de vuurgevechten in augustus 2024 in de buurt van een controlepunt bij Karbala of de arrestaties door het Iraakse leger van verschillende leden van Asaib Ahl al-Haq ten noorden van Basra na de moord op een lid van Saraya al-Salam.

Ook bepaalde gewapende stammen zijn betrokken bij de veiligheidssituatie in het zuiden, met name in Basra, Missan en Thi-Qar. Deze stammen maken gebruik van geweld in de strijd om de controle over landbouwgrond, water en grensovergangen. Het Iraakse leger en de politie zijn ingezet om deze stammenconflicten te beperken. Incidenten:

Van augustus 2024 tot augustus 2025 heeft het ACLED-project (Armed Conflict Location and Event Data Project) 381 veiligheidsincidenten geregistreerd in de zuidelijke provincies. Dit komt neer op gemiddeld 31,75 incidenten per provincie in de referentieperiode. Op provinciaal niveau komt dit neer op gemiddeld 2,64 incidenten per maand en 0,66 incidenten per week.

Van deze 381 incidenten waren er 196 gevechten, 51 gevallen van indirect geweld (mortiervuur, geïmproviseerde explosieven, enz.) en 134 gevallen van geweld tegen burgers. De meest getroffen provincies zijn Missan (124), Thi-Qar (88) en Basra (66). Daarentegen zijn er geen incidenten geregistreerd in de provincies Karbala, Muthanna, Najaf en Qadissya.

De daders van de meeste van deze incidenten zijn niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen en tribale milities.

Het conflict tussen Iran, Israël en de VS heeft een wisselende invloed gehad op de veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies. In totaal registreerde ACLED 68 incidenten in de zuidelijke provincies: 27 in Basra, 16 in Babil, 8 in Muthanna, 6 in Maysan, 6 in Thi-Qar, 2 in Wassit, 2 in Al Qadissiya, 1 in Karbala en geen in Najaf. Deze incidenten werden grotendeels veroorzaakt door de VS (20), het Korps van de Islamitische Revolutionaire Garde van Iran (2) en door pro-Iraanse gewapende groeperingen (19).

Burgerslachtoffers:

In de periode van augustus 2024 tot augustus 2025 meldde UNAMI 23 burgerslachtoffers, waaronder 10 doden in Basra, 8 burgerslachtoffers, waaronder 1 dode in Missan, 4 burgerslachtoffers, waaronder 1 dode in Muthanna, 1 gewonde burger in Najaf en 5 burgerslachtoffers, waaronder 3 doden in Thi-Qar. UNAMI meldde geen doden of gewonden in de provincies Babil, Karbala, Qadissiya en Wassit.

Het UCDP registreerde 5 doden in Basra, 1 in Missan, 2 in Wassit en 1 in Thi-Qar. Het UCDP registreerde geen doden in de provincies Babil, Karbala, Qadissiya, Najaf en Muthanna.

Volgens de beschikbare informatie is er geen verdere schade aangericht aan de civiele infrastructuur.

Ondanks het aantal veiligheidsincidenten dat zich tussen 28 februari en 17 april 2026 heeft voorgedaan, is het aantal burgerslachtoffers relatief laag gebleven. In totaal heeft ACLED in de verschillende provincies 5 doden en 15 gewonde burgers geregistreerd.

Ontheemden:

Op 31 december 2024 meldde de IOM dat de zuidelijke provincies 46.440 ontheemden huisvestten, waarvan 15.912 in de provincie Babil, 9.876 in de provincie Karbala en 6.378 in de provincie Najaf. 96% van de

ontheemden in de provincie Babil is afkomstig uit die provincie, terwijl 86% van de ontheemden in Karbala en 99% van de ontheemden in Najaf afkomstig is uit de provincie Ninive.
Conclusie:
Het willekeurige geweld in de provincie Basra is zo gering dat er bij terugkeer naar deze provincie over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347. U hebt geen informatie verstrekt waaruit het tegendeel blijkt.". Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling in een ander daglicht stellen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 3, punt 6) *juncto* artikel 15 van de Kwalificatieverordening worden aangenomen. Derhalve komt zij niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.15. Derhalve heeft verwerende partij met recht besloten dat aan verzoekende partij geen internationale bescherming kan worden verleend alsook dat haar verzoek op grond van 57/11/8 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond dient te worden beschouwd.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud d.d. 26 augustus 2026 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.18. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient erop te worden gewezen dat de Raad te dezen, in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 3, punt 5) van de Kwalificatieverordening dan wel de erkenning als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 3, punt 6) van de Kwalificatieverordening integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is *in casu* dan ook niet aan de orde.

2.2.19. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een stuk neer. De Raad stelt evenwel vast dat dit stuk noch vergezeld wordt door een pleitnota, noch door een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 2.20, § 2, derde lid van de RvV-wet wordt dit stuk ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.20. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

2.2.21. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op veertien september tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	J. BIEBAUT